

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 14C/318/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6715212339
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Banský
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2016:6715212339.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred samosudcom JUDr. Petrom Banským v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Žalovaný **m á p r á v o** na náhradu trov konania vo výške 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 27.09.2012 bolo tunajšiemu súdu doručené písomné podanie žalobcu zo dňa 17.09.2012 označené ako „Žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“, ktoré bolo pôvodne vedené súdom pod spisovou značkou 16C/164/2012, ktorým sa žalobca domáha voči žalovanému náhrady škody vzniknutej mu nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Zvolen, pretože tento nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom v jeho prospech v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote.

2. Nakoľko predmetom označeného konania je obdobná vec a účastníci konania sú v tomto konaní totožní ako v ďalších konaniach prebiehajúcich na tunajšom súde, a to pod sp. zn.16C/163/2012, 16C/165/2012, 16C/166/2012, 16C/167/2012, 16C/168/212, 16C/169/2012, 16C/170/2012, 16C/171/2012, 16C/172/2012, 16C/173/2012, 16C/174/2012, 16C/175/2012, 16C/181/2012, 16C/182/2012, 16C/183/2012, 16C/184/2012 a 11C/103/2012, súd rozhodol o spojení uvedených vecí na spoločné konanie, a to uznesením č. k. 16C/163/2012-16 zo dňa 30.01.2013, pričom tieto konania boli vedené tunajším súdom pod spoločnou spisovou značkou 16C/163/2012. Následne na to súd uznesením č.k. 16C/163/2012-353 zo dňa 20.05.2015 rozhodol o vylúčení veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 16C/164/2012 na samostatné konanie, a to z dôvodu, že nebolo možné pripojiť exekučný spis tunajšieho súdu sp. zn. 11Er/458/2003, ktorý bol potrebný pre posúdenie nároku uplatňovaného žalobcom v tomto konaní. Po vylúčení veci na samostatné konanie bola prejednávanej veci pridelená spisová značka 14C/318/2015, pod ktorou je v súčasnosti vec vedená na tunajšom súde.

3. Žalobca svoj žalobný návrh odôvodnil poukázaním na skutočnosť, že ako osoba oprávnená podal návrh na zmenu súdneho exekútora, pričom súd napriek tomu, že predmetná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, súd rozhodol

o návrhu na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej doby. Z tohto dôvodu mala žalobcovi vzniknúť majetková škoda ako aj nemajetková ujma, ktorú si žalobca v žalobe vyčíslil.

4. Žalobca si v tomto konaní uplatnil titulom majetkovej škody sumu 175,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 165,96 Eur. Podľa žaloby žalobca, ako oprávnený subjekt, navrhol písomným podaním zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu proti povinnému U. F., nar. XX.XX.XXXX. Žalobca pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútene vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému bolo naposledy udelené poverenie na vykonanie exekúcie, spísal dňa 28.10.2009 návrh na zmenu súdneho exekútora a legitímne očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu a rozhodne o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote. Exekučný súd však o návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol v zákonom stanovenom čase. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi škoda vo výške 175,- Eur, ktorá mala pozostávať s nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom vo výške 50,- Eur a nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur. Celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom, a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu, márne sumu požadovaných 175,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

5. Žalobca si súčasne uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú odôvodnil tým, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že nastanú účinky predpokladané § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom exekučného súdu dôjde k zámene súdneho exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko insolvenčnej povinného. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca z doktríny Ústavného súdu SR, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní, je spravodlivé, ak sa za každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, t.j. cca 663,88 Eur, keď potom žalobcom uplatňovaná suma 165,96 Eur má predstavovať trojnásobok alikvótnej časti pripadajúcej na každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu (3 x 1/12 zo sumy 663,88 Eur), nakoľko podľa žalobcu bol exekučný súd nečinný viac ako 100 dní.

6. Žalovaný sa k žalobe vyjadril prostredníctvom písomného podania zo dňa 06.09.2013, ktoré bolo doručené tunajšiemu súdu dňa 12.09.2013. Žalovaný v ňom okrem iného poukázal na všeobecné zákonné podmienky za splnenia ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

- 1) nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
- 2) vznik škody,
- 3) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

7. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. Žalovaný pripustil, že v jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu. Žalobcovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok na opravu, ktorým bezpochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch. Ak žalobca tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa ustanovenia § 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, pretože si nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na jeho majetku. Súčasne žalovaný poukázal na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02, ktorá konštatuje,

že pri posúdení či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v takýchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy, v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).

8. Pokiaľ ide o existenciu prieťahov v konaní žalovaný uviedol, že podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (účinnom od 01.01.2013) pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorý Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

9. Rovnako tak žalovaný poukázal na to, že z ustanovenia § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, okrem iného vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žalovaný zdôraznil, že žalobca podal prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 boli okresnému súdu doručené žaloby vo veci, žalovaný má za to, že v tomto prípade sa jedná o predčasne uplatnený nárok na súde.

10. Vo vzťahu k uplatnenej náhrade materiálnej škody vo výške 175,- Eur žalovaný uviedol, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Žalobca ale nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, žalovaný považoval za hypotetické. K tomuto názorovému presvedčeniu žalovaného viedla skutočnosť, že žalobca v žalobách neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu, alebo ušlý zisk. Skutočná škoda je trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, resp. nerozmnženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti s ohľadom na pravidelný beh vecí.

11. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Podľa ods. 3 citovaného zákonného ustanovenia výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

12. Je pravdou, že žalobca poukazuje na viacero nálezov Ústavného súdu SR, kde rozhodoval o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy. Poskytovanie finančnej satisfakcie však nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Nie je preto možné vychádzať z paušálnej sumy 663,88 Eur, ktorá by mala byť priznaná za každý rok prieťahov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti prihliadal aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave alebo nie. Pokiaľ však žalobca takýto prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybratých nálezov Ústavného súdu SR, keď predseda príslušného súdu nemal ani len teoretickú možnosť prípadnú nápravu zjednať. Ďalej treba zdôrazniť, že

vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú právne bezvýznamné v predmetnom konaní, pretože náhradu škody a nemajetkovej ujmy si uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba (bližšie pozri rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011).

13. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa so skutočnosťami uvádzanými v odôvodnení podanej žaloby, vo vyjadrení žalovaného ako aj oboznámením sa s obsahom exekučného spisu vedeného tunajším súdom v dotknutom konaní pod sp. zn. 11Er/458/2003 a zistil tento skutkový stav:

14. V exekučnom konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 11Er/458/2003 bola exekúcia vedená u povereného súdneho exekútora Q.. X. Ď., Exekútorový úrad so sídlom O. Č.. XX, XXX XX G. pod sp. zn. EX 86/03. Exekúcia bola vedená proti povinnému U. F., nar. XX.XX.XXXX v prospech oprávneného (žalobcu) pre vymoženie pohľadávky 15.730,- Sk (522,14 Eur) s príslušenstvom. Oprávnený (žalobca) podal dňa 02.11.2009 návrh na zmenu súdneho exekútora. Je pravdou, že exekučný súd nerozhodol v zákonom stanovenom čase, nakoľko zákonná lehota na rozhodnutie (30 dní) uplynula dňom 02.12.2009. Exekučný súd rozhodol dňa 05.02.2010 uznesením č.k. 11Er/458/2003-11, ktorým návrhu oprávneného (žalobcu) vyhovel, keď vedením exekúcie poveril súdneho exekútora X.. Y. S., V., Exekútorový úrad so sídlom v O., G. XX, ktorému zároveň postúpil exekučnú vec.

15. Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), poveriť exekútora vykonaním exekúcie a konať ďalej ako exekučný súd je príslušný okresný súd, ak osobitný predpis 3f) neustanovuje inak.

16. Podľa § 44 ods. 10 Exekučného poriadku, Oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

17. Podľa § 44 ods. 11 Exekučného poriadku, súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 10 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

18. Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

19. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v čase začatia konania (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

20. Podľa § 9 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

21. Podľa § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

22. Podľa § 16 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

23. Podľa § 17 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

24. Podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

25. Podľa § 17 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

26. Podľa § 19 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

27. Podľa § 19 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, lehota neplyní počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

28. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania vo veci v kontexte s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami dospel súd k záveru, že žalobe žalobcu nie je možné vyhovieť, preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Základnými zákonnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sú: a.) nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, b.) vznik škody a c.) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je uvedeným zákonom koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, ktorej sa v zmysle ustanovenia § 3 ods. 2 predmetného zákona nemožno zbaviť. Z uvedeného potom vyplýva, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie (úmysel resp. nebanlivosť), ale postačuje preukázanie skutočnosti, že vzniknutá škoda je výsledkom činnosti príslušného štátneho orgánu. Ústavný základ tejto zodpovednosti je koncipovaný v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda. Škodou sa pritom rozumie majetková ujma, ktorá vznikla fyzickej alebo právnickej osobe, je vyjadriteľná v peniazoch a spočíva v zmenšení (úbytku) existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré bolo potrebné vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu resp., aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky toho, že navrátenie do predošlého stavu nie je možné alebo účelné. Ďalej platí, že kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nie iba sprostredkovaný. V nadväznosti na to treba podotknúť, že pri zisťovaní existencie príčinnej súvislosti je žiaduce upriamiť pozornosť na skúmanie toho, či v rámci skutočností prichádzajúcich v danom prípade do úvahy ako príčina škody existuje taká skutočnosť, s ktorou zákonodarca spája zodpovednosť za škodu. Nesprávny úradný postup môže mať potom za následok vznik zodpovednosti podľa citovaného zákona iba vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve a len týmto postupom. A teda postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku žalobcu rozhodujúcim t. j., ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil. Podľa názoru súdu žalobca nepreukázal v konaní právne relevantným spôsobom ani vznik škody, ani výšku škody. Nekonzkretizoval či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Neuniesol dôkazné bremeno svojich tvrdení. Paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku ani za ušlý majetkový prospech.

Žalobca by v každom konkrétnom konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a rovnako aj nemajetkovej ujmy, súd považoval žalobu za právne neopodstatnenú a neodôvodnenú.

29. Nakoľko súd dospel k jednoznačnému záveru, že na strane žalovaného, ktorý v danom prípade konal prostredníctvom exekučného súdu, nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu majúceho za následok vznik škody, má súd za to, že v danej veci neexistuje ani právny základ a síce zodpovednosť odporcu za škodu, v dôsledku čoho sa súd nezaoberal tak výškou škody ako aj majetkovej ujmy uplatňovanej žalobcom.

30. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), podľa ktorých súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, pričom o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Následne na to súd v zmysle § 262 ods. 2 cit. zákona o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

§ 45 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z.

§ 44 ods. 10, 11 zák. č. 233/1995 Z. z.

§ 4 ods. 1 písm. a) bod 1 zák. č. 514/2003 Z. z.

§ 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z.

§ 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.

§ 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.

§ 17 ods. 1, 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z.

§ 19 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z. z.

§ 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v 3 vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p., odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p., odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 389 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak:

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,
- c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo
- d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.